

Sygn. akt VIII C 1080/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko R. A.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej R. A. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 743,10 zł (siedemset czterdzieści trzy złote dziesięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 października 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej R. A. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1080/17

UZASADNIENIE

W dniu 4 października 2016 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanej R. A. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 743,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 270 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzone w sprawie roszczenie wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem w dniu 23 grudnia 2013 roku. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłaciła zaciągniętej pożyczki w kwocie 500 zł w terminie, na skutek czego zadłużenie to stało się wymagalne z dniem 23 stycznia 2014 roku. Poza w/w kwotą na żądanie pozwu składają się: 68 zł z tytułu opłaty za udzielenie pożyczki, 60 zł z tytułu kosztów działań upominawczych oraz 115,10 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczonych od kapitału pożyczki za okres od dnia 30 marca 2014 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Powód wskazał ponadto, że wierzycelność wobec pozwanej nabył na podstawie umowy cesji z dnia 31 maja 2014 roku.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-5)

W dniu 7 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości. Nie kwestionując dochodzonego przez powoda zadłużenia, pozwana wniosła o umorzenie należności odsetkowych oraz rozłożenie należności głównej na raty.

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 6, sprzeciw k. 9-10, postanowienie k. 7)

Na rozprawie w dniu 26 września 2017 roku pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 45)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana R. A. w dniu 23 grudnia 2013 roku zawarła z (...) z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...), na mocy której, pożyczkodawca udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 500 zł. Przyznaną kwotę pozwana zobowiązała się spłacić wraz z opłatą za udzielenie pożyczki w wysokości 70 zł w terminie 30 dni, tj. do dnia 22 stycznia 2014 roku. W przypadku uchybienia terminowi płatności pożyczkodawca był uprawniony do podjęcia czynności upominawczych i windykacyjnych, których koszt nie mógł przekroczyć 60 zł, a ponadto do naliczania przez pierwsze 60 dni zwłoki opłaty za nieterminową spłatę (po 0,5% kwoty pożyczki za każdy dzień), a po tym okresie – odsetek ustawowych.

Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłaciła pożyczki w terminie, na skutek czego jej zadłużenie stało się wymagalne z dniem 23 stycznia 2014 roku.

(umowa pożyczki k. 32-35, potwierdzenie wykonania przelewu k. 38, okoliczności bezsporne)

W wezwaniu do zapłaty z dnia 28 lutego 2014 roku pierwotny wierzyciel określił zadłużenie pozwanej na kwotę 658 zł, z czego kwota 500 zł stanowiła niespłacony kapitał.

(wezwanie do zapłaty k. 39, okoliczności bezsporne)

W dniu 31 maja 2014 roku pierwotny wierzyciel zbył na rzecz (...) przysługującą mu wobec pozwanej wierzytelność. Następnie, na mocy umowy cesji zawartej tego samego dnia, powód (...) Sp. z o.o. w W. nabył od (...) przedmiotową wierzytelność, wynikającą z umowy pożyczki z dnia 23 grudnia 2013 roku.

W załączniku do umowy przelewu wierzytelności zadłużenie pozwanej zostało określone na łączną kwotę 763 zł.

(umowy cesji wierzytelności wraz z załącznikami k. 22-19, okoliczności bezsporne)

Pozwana do dnia wyrokowania nie uregulowała wskazanego zadłużenia, dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, iż pozwana R. A. zawarła z (...) w W. umowę pożyczki, na mocy której pożyczkodawca udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 500 zł, którą pozwana zobowiązała się spłacać na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie kwestionowała powyższego faktu, jak również tego, iż nie spłaciła swoich zobowiązań wobec pierwotnego wierzyciela. Pozwana nie podważała ponadto kwoty zadłużenia z tytułu zaległego kapitału (500 zł) oraz z tytułu należności ubocznych (243,10 zł). W konsekwencji kwoty te Sąd uznał za bezsporne, jednocześnie przyjmując, że powód przedkładając umowę pożyczki wraz z potwierdzeniem wykonania przelewu, a także umowy cesji z dnia 31 maja 2014 roku wraz z załącznikami, udowodnił zadłużenie pozwanej w wysokości dochodzonej pozwem.

W świetle powyższych rozważań, żądanie powoda zapłaty kwoty 743,10 zł należało zatem uznać za zasadne. W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanej R. A. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 743,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 października 2016 roku do dnia zapłaty.

Sąd nie znalazł przy tym podstaw do uwzględnienia wniosku pozwanej o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten daje Sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Oczywistym jest przy tym, iż rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty może mieć miejsce li tylko wówczas, gdy jego spełnienie w tej formie jest przez pozwanego obiektywnie możliwe. O ile, bowiem rolą omawianego rozwiązania jest wydłużenie terminu zapłaty świadczenia przez dłużnika, a tym samym, uchronienie go od postępowania egzekucyjnego oraz naliczania kolejnych odsetek, o tyle rozwiązanie to nie może naruszać praw wierzyciela i doprowadzać do jego pokrzywdzenia, co niewątpliwie nastąpiłoby, gdyby sytuacja finansowa dłużnika nie dawała realnych szans na terminową spłatę świadczenia w ratach. Taki właśnie przypadek zdaniem Sądu ma miejsce na gruncie niniejszej sprawy. Pozwana samotnie wychowuje syna i wprawdzie mieszka wraz z matką, to jednocześnie prowadzą one odrębne gospodarstwa domowe. Uzyskiwany przez pozwaną dochód jest obiektywnie niewysoki, a jednocześnie pozwana spłaca szereg innych zadłużeń wobec instytucji pożyczkowych. W świetle przytoczonych okoliczności, w ocenie Sądu brak jest obiektywnych podstaw do przyjęcia, że pozwana uregulowałaby wobec powoda zasądzone przez Sąd świadczenie w przypadku jego rozłożenia na raty.

W niniejszej sprawie strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Strona powodowa wygrała proces w całości, a zatem należy się jej od pozwanej zwrot kosztów procesu w łącznej wysokości 317 zł, na którą złożyły się: opłata od pozwu - 30 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w stawce minimalnej 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. 2015, poz. 1800) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa - 17 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.